

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
4/14. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2014. január 16.

A C-378/12. és a C-400/12. sz. ügyekben hozott ítélet
Nnamdi Onuekwere kontra Secretary of State for the Home Department
Secretary of State for the Home Department kontra M. G.

A szabadságvesztési időszakok nem vehetők figyelembe sem a huzamos tartózkodási jog megszerzése szempontjából, sem a kiutasítással szembeni fokozott védelem megadása érdekében

Hasonlóképpen, a szabadságvesztési időszakok főszabály szerint megszakítják az e jogszabályok megadásához szükséges időszakok folyamatosságát

A szabad mozgásról és tartózkodásról szóló irányelv¹ lehetővé teszi az uniós polgárok számára, hogy úti okmányok birtokában további feltétel vagy formai követelmény nélkül legfeljebb három hónapig egy olyan tagállam területén tartózkodjanak, amelynek nem állampolgárai. Mindazonáltal, ha szakmai tevékenységet folytatnak vagy a szükségleteik fedezésére elegendő forrással, valamint teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek (például diákként vagy nyugdíjasként), hosszabb időszakig is maradhatnak ebben a másik tagállamban. Ilyen esetben a családtagjaik is velük maradhatnak ebben a tagállamban – függetlenül attól, hogy uniós polgárok-e vagy sem – azzal a feltétellel, hogy a jelenlétük nem jelent terhet e fogadó tagállam szociális segítségnyújtási rendszerére, és teljes körű egészségbiztosítással rendelkeznek.

Azok az uniós polgárok, akik jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban, huzamos tartózkodási jogot nyernek ott. Erre a jogra nem vonatkoznak azok a feltételek, amelyek a fogadó tagállamban három hónapnál hosszabb időszakig való tartózkodáshoz szükségesek (szakmai tevékenység végzése, tanulmányok folytatása stb.). Úgyszintén huzamos tartózkodási jogot nyernek a fogadó tagállamban az uniós polgárok azon családtagjai, akik nem valamelyik tagállam állampolgárai, és az uniós polgárral jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban.

Ezzel összefüggésben a fogadó tagállam nem hozhat kiutasítási határozatot az uniós polgárokkal és családtagjaikkal szemben, állampolgárságukra tekintet nélkül, ha azok huzamos tartózkodási joggal rendelkeznek a területén, kivéve súlyos közrendi vagy közbiztonsági okokból. Ehhez hasonlóan azokkal az uniós polgárokkal szemben, akik az elmúlt tíz évben a fogadó tagállamban tartózkodtak, nem hozható kiutasítási határozat kivéve ha az a tagállamok által meghatározott kényszerítő közbiztonsági okon alapul.

A C-378/12. sz. ügy

N. Onuekwere nigériai állampolgár – azáltal, hogy házasságot kötött az Egyesült Királyságban egy, a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát gyakorló ír állampolgárral – ötéves érvényességi időre tartózkodási engedélyt kapott ebben a tagállamban. Mialatt egy uniós polgár családtagjaként az Egyesült Királyságban tartózkodott, a brit bíróságok különböző bűncselekmények miatt többször elítélték N. Onuekwerét, aki összesen három évet és három hónapot töltött szabadságvesztésben.

¹ Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályaon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.).

Ezt követően N. Onuekwere huzamos tartózkodási engedély iránti kérelmet terjesztett elő többek között arra hivatkozva, hogy a huzamos tartózkodási jogot neki is meg kell adni, mivel a házastársa megszerezte ezt a jogot. Egyébiránt úgy érvel, hogy az egyesült királyságbeli tartózkodásának teljes időtartama (a szabadságvesztési időszakokat beleértve) jóval meghaladja az e jog megadásához szükséges öt évet. Ezen túlmenően hangsúlyozza, hogy még ha a börtönben töltött időszakokat ebből a szempontból nem is veszik számításba, a szabadlábban töltött időszakok összességükben meghaladják az öt évet.

Mivel megtagadták a huzamos tartózkodási engedély iránti kérelmét N. Onuekwere keresetet nyújtott be az Upper Tribunalhoz (Immigration and Asylum Chamber), London (Egyesült Királyság). Ez a bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a szabadságvesztési időszakokat, és a szabadságvesztést megelőző és az azt követő, öt évnél rövidebb tartózkodási időszakokat figyelembe lehet-e venni a huzamos tartózkodási jog megszerzéséhez.

A Bíróság a mai napon hozott ítéletében emlékeztet arra, először is, hogy a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogát gyakoroló uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagja huzamos tartózkodási jogának megszerzéséhez csak azokat az időszakokat veheti számításba, amelyeket ezzel az állampolgárral töltött. Következésképpen **ebből a szempontból nem lehet figyelembe venni azokat az időszakokat, amelyek során a fogadó állambeli szabadságvesztése miatt nem tartózkodott ezzel az állampolgárral.**

Egyébiránt a Bíróság megállapítja, hogy az uniós jogalkotó a huzamos tartózkodási jog megszerzését az uniós polgárnak a fogadó tagállamban történő integrációjától tette függővé. Márpedig ez az integráció nemcsak tér- és időbeli tényezőkön alapul, hanem a fogadó tagállamba való beilleszkedés fokára vonatkozó minőségi tényezőkön is. A Bíróság ebben a tekintetben rámutat, hogy az a tény, hogy a nemzeti bíróság letöltendő szabadságvesztést szab ki, alkalmas annak bizonyítására, hogy az érintett személy nem tartja tiszteletben a fogadó tagállam társadalmának az ezen állam büntetőjogában kifejeződő értékeit. Ezért a szabadságvesztés időszakainak a huzamos tartózkodási jog megszerzése szempontjából történő figyelembevétele nyilvánvalóan ellentétes volna az ezen irányelv által e tartózkodási jog bevezetése útján követett céllal.

Végül a Bíróság ugyanezen okok miatt megállapítja, hogy **az ötéves tartózkodás folyamatosságát megszakítják a fogadó tagállamban szabadságvesztésben töltött időszakok.** Következésképpen a szabadságvesztésben töltött időszakokat megelőző és az azokat követő időszakokat nem lehet összeadni a huzamos tartózkodási engedély megszerzéséhez szükséges ötéves minimális időszak elérése érdekében.

A C-400/12. sz. ügy

G. portugál állampolgár, aki 1998 óta az Egyesült Királyság területén tartózkodik, ahol 2003-ban huzamos tartózkodási jogot szerzett. 2009-ben az egyik brit bíróság 21 hónap szabadságvesztésre ítélte az egyik gyermekének bántalmazása miatt. Ezenfelül a szabadságvesztésének ideje alatt a brit hatóságok közrendi és közbiztonsági okból elrendelték az Egyesült Királyság területéről való kiutasítását.

G. a brit bíróságok előtt megtámadta a kiutasító határozatot, többek között arra hivatkozva, hogy mivel több, mint tíz évig tartózkodott az Egyesült Királyság területén, az Európai Unió által az uniós polgárok számára fenntartott kiutasítással szembeni védelem legmagasabb szintjében kellene részesülnie. Az ügyben eljáró Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London azt kérdezi a Bíróságtól, hogy G.-t a szabadságvesztése ellenére megilleti-e ez a kiutasítással szembeni fokozott védelem.

A Bíróság az ítéletében megállapítja, először is, hogy a huzamos tartózkodási jog megszerzéséhez szükséges idősakkal ellentétben, ami az érintett személynek a fogadó tagállamban való jogszerű tartózkodásával kezdődik, **a fokozott védelem nyújtásához szükséges tízéves tartózkodási időt az érintett személy kiutasításáról szóló határozat**

meghozatalának időpontjától visszafelé kell számítani. Ezen túlmenően a Bíróság rámutat, hogy ennek tartózkodási időszaknak főszabály szerint folyamatosnak kell lennie.

Másodszor, valamely személynek a fogadó tagállam társadalmába való integrációja és a szabadságvesztés közötti viszonyt illetően a Bíróság azt állapítja meg, hogy – a C-378/12. sz. ügyben hozott ítéletben hivatkozottakkal megegyező okok miatt – a szabadságvesztési időszakok nem vehetők figyelembe a tíz éves tartózkodási időszak kiszámítása szempontjából.

Végül a Bíróság megállapítja, hogy a szabadságvesztési időszakok főszabály szerint megszakítják a fokozott védelem megszerzéséhez szükséges tartózkodás folyamatosságát. Mindazonáltal a Bíróság emlékeztet arra, hogy annak meghatározása érdekében, hogy a tartózkodás folyamatosságának megszakadása milyen mértékben akadályozza, hogy az érintett személy fokozott védelemben részesüljön, el kell végezni az utóbbi helyzetének átfogó értékelését. Ezen átfogó értékelés során, amelyre annak meghatározása érdekében van szükség, hogy megszakadtak-e az érintett és a fogadó tagállam közötti integrációs kapcsolatok, a nemzeti hatóságok figyelembe vehetik a szabadságvesztésének releváns körülményeit. Ehhez hasonlóan, ezen átfogó értékelés keretében a nemzeti hatóságok figyelembe vehetik azt a körülményt, hogy az érintett személy, így G., a szabadságvesztését megelőző tíz év során a fogadó tagállamban tartózkodott.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet teljes szövege megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499